

LBRIS

We know
books

LAURA
MITRACHE

SLUGĂ LA
DÂRLOAGĂ

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2026

Cuprins

Cuvântul autorului.....	7
<i>Capitolul I.</i>	
„Nu mai scap din asta!”	9
<i>Capitolul II.</i>	
Slugă la Dârloagă!.....	33
<i>Capitolul III.</i>	
Coviduț revine!.....	59
<i>Capitolul IV.</i>	
Război la ușa țării	77
<i>Capitolul V.</i>	
Ne topim de vii!.....	85
<i>Capitolul VI.</i>	
Știința și tehnologia. Progres sau regres?!	91

Cuvântul autorului

Romanul se vrea a fi unul realist, cu multă analiză psihologică. Este o îmbinare de monologuri, de introspecții, precum în romanul lui Camil Petrescu, și de dialoguri, ca în „Moderato cantabile” al Margheritei Duras. Este un roman *vorbit*, cu discuții banale despre viața de zi cu zi, interne sau externe, ca ale personajelor teatrului absurd francez, cu numeroase întrebări și puține răspunsuri pe care personajul principal și le adresează în diferite momente ale vieții.

Prin ochii personajului central, Eva, profesoară de engleză, am realizat o descriere a societății românești, de fapt, a tuturor societăților moderne, cu tematicile istorice, politice, sociale și educaționale. Pe alocuri, este o satiră a societății actuale, alteori, un semnal de alarmă. Se poate spune că personajele acestui roman, cu un ochi, deplâng societatea, cu celălalt se bucură de viața simplă, banală, în sânul familiei.

Romanul *Slugă la dârloagă* are drept protagoniști membrii familiei Angelescu, în special pe Eva, o profesoară aflată la vârsta maturității depline, în etapa vieții în care nimic n-o mai sperie datorită experienței acumulate în tinerețe. Eva reprezintă cetățeanul

modest, neimplicat politic, care a reușit în viață numai datorită muncii, perseverenței și economisirii. Este omul care și-a ghidat viața de mic, urmând căile corecte. Este intelectualul cu suflet de artist, care detestă ipocrizia, falsitatea și ideea de a aparține unui grup format pe interes politic, preferând compania bătrânilor, de la țară sau nu, a oamenilor simpli, trecuți prin greutăți, de la care are ce să învețe și pe care poate să-i respecte.

Le doresc cititorilor să se regăsească în sentimentele și gândurile personajelor și să își dorească să participe la îmbunătățirea societății actuale, în special a celei românești, urmând doar căile cinstite.

CAPITOLUL I.

„Nu mai scap din asta!”

O viață... numai una!

*Ce viață dulce... dar cu un gust amar,
Are un om, până trece de acest mic hotar!
La început, un om micuț răsare,
Dar... în același timp, un altul mare, moare.*

30.05.1997

Evei, rămasă singură acasă, doar cu copilul care își construia o sferă din floricele de plastic, îi apăru în minte un *Nu mai scap din asta!* apăsător, deznădăjduit, dar sigur. Suna ca un cântec de jale. *Nu mai scap din asta!*, repetă ea cu voce tare, și o lacrimă își făcu apariția în colțul ochiului drept, și apoi alta, și apoi alta, până începu să hohotească în suspine: *Nu mai scap din asta! Nu mai scap din asta!* Îi reveneau deseori în minte spusele resemnate ale tatălui ei din dimineața decesului. Un șir de imagini, ca într-o reclamă la un film, îi veniră în minte: tata, dimineața, pe holul

spitalului, așteptând să fie internat; tata cu o zi înainte, când moartea și viața îl hărțuiau deopotrivă; tata, în conștientizarea neputinței de a merge chiar și însoțit la baie; tata, pe patul din spital, cu sora care îl certa că nu avea astâmpăr și, în agonia lui și cu neștiința ficei, dorea ba să se ridice, ba să se întindă în pat, numai în pampers, fără pătură și dârdâind de frig; tata, privit prin WhatsApp pentru ultima dată și, totuși, cu speranța că poate nu sfârșește; tata, în imaginația ei, resuscitat, dar fără reușită.

La ora 11:15, în noaptea de joi, într-o zi de aprilie, sora a anunțat-o că tata a decedat. Nu doar tatălui îi cedaseră ochii, ci și Evei, care nu mai dormise de cincisprezece zile, de când plecase la țară, intuind parcă sfârșitul lui, de durere, de oboseală, de neputință în fața morții. Plecase după al doilea vaccin al tatălui, parcă mânată de o sete de a petrece cât mai mult timp cu acesta. Parcă Dumnezeu o îndemnase să nu mai stea o clipă la oraș și să meargă la țară să aibă grijă de el, să îl vadă, să stea în prezența lui, parcă să soarbă fiecare clipă petrecută pe ultimul drum cu cel căruia, de-a lungul vieții, i-a fost partener de joacă, tată, confident, prieten.

Oricum, boala, starea de rău s-a declanșat după trei zile de stat la țară, iar pentru Eva, care, deși știa că tatăl ei are boala secolului, această înrăutățire galopantă, cu frisoane, tot a luat-o prin surprindere. Peștele mare pe care îl visase cu câteva săptămâni înainte, care agoniza într-o albie enormă, albastră, cu capul parcă descompunându-se într-o masă gelatinoasă, pe

care Eva nu știa cum să îl îngrijească mai bine, pe care neîncetat îl mângâia, încercând să-i aline suferința și încercând din toate puterile să-i prelungească viața, așa ca și cum ai trage dintr-un elastic ce, la un moment dat, devine rigid și se încăpățânează să reziste cu toată forța, nu fusese decât tatăl.

Odată cu decesul tatălui, Eva slăbise mai bine de zece kilograme, chiar și kilograme avute înainte de pandemie. Îi slăbise trupul, dar și sufletul.

— *Tati! Tati!* se trezi Eva ca după o lungă visare, uitându-se la colajul de poze cu tatăl său și cu nepoții, pus pe coperta de la Facebook. Bietul de el! Poate că e mai bine că nu a mai prins timpurile astea, gândi Eva. Prea multă pandemie, mai bine de doi ani de reguli și măști și acum mai bine de o sută cincisprezece zile de război. Lumea s-a întors cu susul în jos. Și-ar fi făcut, bietul de el, gânduri pentru lumea asta nenorocită. Trăise la maximum toate nenorocirile altora, tot ce ținea de bunăstarea lumii, de ordinea mondială. Și asta, din prea mare iubire de oameni. Nenorocirile și răul în care se îndreaptă societatea, de fapt, toate societățile, l-ar fi necăjit mai mult. Așa, a murit fericit că fetele s-au aranjat la casa lor, cu copii, cu serviciu, cu un rost în lume. Ce rost mai avea să se chinuie și să vadă răutatea asta a oamenilor? Era prea mult pentru el. Oricum, suferea de multe ori pentru alții, de parcă erau de-ai casei.

Evei îi rățăceau mii de gânduri prin cap și ar mai fi rătăcit dacă nu ar fi auzit apelul video pe WhatsApp.

— Ce faci, Eva? Era Dana, vecina, o femeie de vreo cincizeci de ani, casnică, soție de militar, căreia îi mai împărtășea din gândurile bune sau rele, în funcție de situație. Te sunai să te întreb dacă ți-ai plătit întreținerea, că mâine mă duc la asociație să duc citirea la apometre și, dacă vrei, îți duc și ție citirea.

— Da, Dana, vreau. Îți mulțumesc mult!

— Dar ce faci? Plângi?

— Ei, dau puțină apă la șoricei. Îmi amintii de tata, de ultimele lui zile.

— Nu te mai amărî! Știu că ți-a fost greu, dar ai putoarea aia mică pentru care să îți faci griji. „Putoarea” era copilul Evei, pe care Dana îl îndrăgise din primele luni de viață, deoarece, la vederea lui, dorul de propriul copil i se mai tempera. Tata oricum știa că-l iubești, continuă Dana. Nu te mai necăji. Hai că trec mai încolo, până la opt, pe la tine, că apoi vreau să îmi văd emisiunea aia a mea pe Kanal D. Oricum o să se uite iar Loren urât la mine că mă ocup de vecini.

Loren era administratorul blocului, care n-o suporta pe Dana, deoarece aceasta, prin firea ei servilă, își ajuta vecinii, dar nici el, la rândul său, nu era plăcut de aceasta, pentru că era „băgăcios” și „obraznic”, după cum i se destăinuia ea Evei.

— Dă-l încolo, Dana. Nu-ți mai bate capul cu nimicuri. Important e că mă ajuți și că eu îți mulțumesc. Eu nu am cum să plătesc, că mă duc la BAC. Am trei zile de BAC și tocmai în partea cealaltă a orașului.